

РЕШЕНИЕ

№ 3161

гр. София, 22.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 09.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **1898** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във връзка с чл. 64, ал. 7 от Закон за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).
Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: гр.софия, [улица], вх.Д, ет.3, ап.5 с управител Ж. М. К. срещу Разпореждане от 21.01.2020г. на полицейски орган – Г. И. Б. – инспектор в група „Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност“ при сектор ПП – отдел ПП на ОДМВР [населено място]. С оспорения акт на жалбоподателя е разпоредено в едномесечен срок да премахне поставените от дружеството изкуствени ограничители на скоростта върху общински път четвърта категория SFO 3176 /-6/Д. Б.-П.-О./ в участъка на поземлен имот № 079197 от землището на [населено място], собственост на [община].

В жалбата си оспорващият излага, че разпореждането е нищожно поради липса на компетентност. Същото е незаконосъобразно, тъй като ограничителите са поставени в изпълнение на одобрен проект от КАТ и са разположени в урбанизирана територия. Моли съдът да отмени оспореното разпореждане.

В съдебно заседание оспорващият, чрез упълномощен адвокат, поддържа жалбата на изложените основания и моли да се отмени разпореждането като незаконосъобразно, за което излага и допълнителни доводи в писмено становище. Моли за присъждане на разноски, за което представя списък.

В съдебно заседание ответникът оспорва жалбата и моли същата да се остави без уважение, като излага аргументи по съществуването на спора.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

[фирма] е собственик на конна база „М.“, находяща се до път SFO 3176. От страна на дружеството са подадени 2 заявления – на 07.09.2015г. и 24.04.2017г. до началника на сектор „Пътна полиция“ КАТ, с молба да бъде издадено становище за проект за организацията на движението за обект – общински път, в участък на имотите, където се разпростира конната база, в землището на [населено място], [община]. Проектът е за организация на движението за обект: „Мерки за ограничаване на скоростта и повишаване на безопасността на движението по общински път SFO 3176 /-6/Д. Б. – П. – О., в участъка на имот №079197 от землището на [населено място], [община], област С.“. По първото заявление е издадено отрицателно становище от дата 07.10.2015 г., а по второто, след преодоляване на допуснати нередности /проектът не отговаря на нормативната уредба; липсва решение на общината/, на 17.05.2017 г. сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – С. издава положително становище по предоставения проект за постоянна организация на движението на общински път SFO 3176 I-6 /Д. Б. - П./ - О., в участъка на имот № 079197 от землището на [населено място], [община], област С., на основание § 3 от ДР на Закона за движението по пътищата. С писмо от 31.05.2019г. от ОД МВР [населено място] до кмета на [община], той е уведомен за постъпилите заявления, като е указано, че положителното становище от 17.05.2017г. е издадено под условие – преди започване на СМР следва да бъде представен за съгласуване проект за временна организация и безопасност на движението.

В приписката по делото се съдържа и заявление изх. № 26.00-317/16.10.2015 г. до кмета на [община] с искане от [фирма], за своя собствена сметка, да осигури безопасността на движението, в близост до конната база, чрез монтиране на три места на изкуствени напречни неравности. В заявлението е посочено, че имотът граничи от изток с общински път SFO 3176 за [населено място], а ширината на пътното платно е 6 м снова асфалтова настилка, като от двете страни има земеделски имоти със смесено предназначение, което го приближава към път в урбанизирана територия. В приложената скица-проект № K00571/27.05.2015 г. на имот № 070197 в землището на [населено място] не е посочен начин на трайно ползване на имота. Издадено е решение № 21 по протокол № 2 от 24.02.2017 г. на общинския съвет на [община], с което се дава съгласие на [фирма] да възложи изработването на инвестиционен проект, съгласуване и поставяне на пътни принадлежности за сигнализация, безопасност и ограничение на скоростта, за описания по-горе път – публична общинска собственост, изцяло за сметка на [фирма], при следните условия – да се спазват всички изисквания на действащата нормативна уредба; инвестиционният проект да бъде съгласуван с контролните органи; срокът за поставяне на съоръженията да не е по-дълъг от 1 месец; да не се увреждат имоти и съоръжения – общинска собственост; да не се създават ограничения в ползването и собствеността на имоти, частна собственост.

До кмета на [община] е подадено заявление изх. № 26.00-317-/3/ от 13.06.2017 г., с което жалбоподателят в настоящото производство, на основание чл. 21 от Наредба № РД-02-20-10 от 5 юли 2012 г. за условията за изграждане или монтиране върху платното за движение на изкуствени неравности и на други средства за ограничаване на скоростта на движение и изискванията към тях /Наредба № РД-02-20-10 от 5 юли 2012 г./, е поискал да бъде одобрен проект „Мерки за ограничаване на скоростта и

повишаване на безопасността на движението на общински път SFO 3176“ /л. 61 – 69 по делото/ и да им бъде издадено разрешение за монтаж на изпъкнали изкуствени напречни неравности – гумен ограничител на скоростта тип „полусфера“ и пътни знаци.

В [община] е постъпила подписка с вх. № 94.00-19/15.04.2019 г. от 188 жители и пребиваващи на територията на [населено място], [община] за несъгласие от поставените ограничители на скоростта покрай конна база „М.“, изразяващи желанието си за премахването им. Във връзка с горното, до управителя на [фирма] и до кмета на [населено място] е изпратено писмо изх. № 26.00-98 /1/ от 17.04.2019 г. от кмета на [община] за представяне на документация, предвид условията, записани в решение № 21 по протокол № 2 от 24.02.2017 г. на общинския съвет на [община], доказващи законността на поставените пътни елементи. Информация, относно съществуването на документация за наличието на съгласуван инвестиционен проект и становище за поставянето на изкуствената неравност, е поискана и от КАТ-ПП при ОД на МВР С..

Установява се, че началник сектор „Пътна полиция“ при ОД МВР е издал положително становище от дата 17.05.2017 г. с условието, че преди започване на СМР следва да бъде представен за съгласуване проект за временна организация и безопасност на движението, който към датата на издаване на писмото не е предоставян.

В писмо до кмета на [община] от 31.05.2019г. от ОД на МВР С. сесочи, че съгласно глава Седма от Наредба № 3 от 16 август 2010 г. за временната организация и безопасността на движението при извършване на строителни и монтажни работи по пътищата и улиците /Наредба № 3 от 16 август 2010 г./ въвеждането и премахването на ВОБД следва да бъде прието от комисия, назначена със заповед. Посочено е, че след премахване на временната организация на движение, следва да бъде приета постоянна организация на движението, която да е в съответствие със съгласувания проект.

Изготвен е по искане на жалбоподателя Проект за временна организация на движението в участъка на общински път SFO 3176, като в обяснителната записка към проекта е посочено, че съобразно конкретните характеристики на пътя в този участък, го приближава към урбанизирана територия.

Видно от заявление № 120400-4975/24.04.2017г. в сектор“Пътна полиция“ е представена една папка с проект част „Постоянна организация на движението“, която след съответната заверка е върната на заявителя заедно със становището.

Представена е Скица на поземлен имот № 15-243147-20.03.2019г., издадена от СГКК-Софийска област, за поземлен имот с идентификатор 54287.79.197, собственост на жалбоподателя, с площ 21044 кв.м. в местността Мандрите-К., [населено място]. За „трайно предназначение на територията“ е посочено „Урбанизирана“.

При извършена служебна справка на електронната страница на КАИС – АГК, съдът установи, че съседните имоти на процесния са с предназначение – земеделска територия.

С оспореното в настоящото производство писмено Разпореждане от 21.01.2020г. на полицейски инспектор Г. И. Б., на длъжност полицейски инспектор в Група Организация на движението, пътен кантрол и превантивна дейност при сектор ПП – отдел ОП на ОДМВР-С. е разпоредено на [фирма] в едномесечен срок от издаване на разпореждането да бъдат премахнати поставените от [фирма] изкуствени

ограничители на скоростта върху общински път IV категория SFO 3176 I-6 /Д. Б.-П.-О./ в участъка на поземлен имот № 079197 от землището на [населено място], собственост на [община]. Разпореждането е мотивирано с нарушаване от страна на жалбоподателя на чл.5, ал.2 от наредба №РД-02-20-10 от 05.07.2012г., тъй като територията на която са разположени ограничителите не е урбанизирана и не е допустимо поставянето им съгл. т.1 на приложение №1.

С разпореждането е допуснато предварителното му изпълнение по реда на чл.60, ал.1 АПК, което е отменено по искане на жалбоподателя с Определение №864/31.01.2020г. по адм.дело 1106/2020г. на АССГ.

Представена е длъжностна характеристика на длъжността „полицейски инспектор 6-4 степен“ в група „Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност“ на сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ при ОДМВР. Едно от основните задължения е да участва пряко в осигуряване безопасността на движение, предотвратяване на престъпления и опазване на обществения ред.

По искане на жалбоподателя е назначена съдебно техническа експертиза, извършена от вещо лице в областта на транспортното строителство, което е изготвило заключението след като се е запознал с доказателствата по преписката и допълнително изисканите по делото и представени от община [населено място], подробно описани. Относно видът на поставените изкуствени напречни неравности пред конната база по пътния участък от общински път SFO3176, същите представляват кръгли гумени ограничения на скоростта тип „Полусфера“ с диаметър 210 мм със светлоотразителни елементи/демантирани в по-голямата част/. По вид и брой на разположените върху платното за движение на общинския път в участъка на имот №079197 изкуствени напречни ограничители, съвместно с очертаната хоризонтална пътна маркировка, вертикална сигнализация, отговарят на предвидените по проекта, изготвен през 2015г.в част „Организация на движението“. Надлъжното им разположение на общинския път според изобразените в проекта ситуация и надлъжен профил, спрямо оста на вход-изход на конната база, не съответства на проектно зададените. Разположени са на три места в два реда/вместо три/ - шахматно в участък от пътя пред конната база. Базирайки се на заповед №451/21.12.2015г. „Изменение на план за застрояване“ и „План за застрояване“, както и скица – проект и скица № 15-243147/20.03.2019г. от АГКК-Софийска област, според вещото лице, което не е строителен инженер и специалист по кадастъра, поземленият имот, в който се намира конната база, в местността „Мандрите-К.“ в землището на [населено място], община [населено място], Софийска област, площ от 21 044 кв.м. е с трайно предназначение на територията: Урбанизирана.

Въз основа на така приетото от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок. Оспореното разпореждане съдържа волеизявление на издателя му, с което се засягат права и законни интереси на жалбоподателя като адресат на този акт. Разпореждането е акт по смисъла на чл. 64, ал. 1 от ЗМВР, поради което и съгласно изричния текст на чл. 64, ал. 7 от ЗМВР подлежи на съдебно оспорване по реда на АПК. Следователно, жалбата е подадена от лице, притежаващо активна процесуална легитимация и интерес от оспорване, пред местно компетентния административен съд, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество в съвкупност със събраните по делото доказателства и становищата на страните, съдът намира жалбата за неоснователна по следните

съображения:

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извърши пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът.

Оспореното разпореждане е постановено в писмена форма, от компетентен орган и съдържа законово установените реквизити по чл. 64, ал. 5 от ЗМВР, като са посочени правните и фактическите основания за издаването му – чл. 64 ЗМВР, чл.165, ал.1, т.3 от ЗДвП и чл.5, ал.2, вр. с приложение1, т.1 от Наредба № РД-02-20-10 от 5 юли 2012 г. за условията за изграждане или монтиране върху платното за движение на изкуствени неравности и на други средства за ограничаване на скоростта на движение и изискванията към тях.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че е налице нищожност на оспорения акт поради липса на компетентност на издателят му. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Административните органи могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията им извън тях са винаги нищожни – не поражда правни последици. В разглеждания случай, издателят на оспореното разпореждане е полицейски орган по смисъла на чл.57, ал.1 ЗМВР и като такъв е оправомощен от закона – чл.64 ЗМВР и §4 от ПЗР на Наредба №РД -02-20-10/05.07.2012г. да осъществява контрол по приложението на наредбата и да издава разпореждания при изпълнение на функциите си, поради което е неоснователно възражението на жалбоподателя за липса на компетентност.

Неоснователно е и възражението за нищожност/унищожаемост на оспорения акт поради това, че с акта се разпорежда действие, което преди това е било съгласувано и разрешено от по-висшестоящ орган. Нищожен би бил само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т.е. не е основан на правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията, предвидени в приложимата материално-правна норма, и отсъствието на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до неговата нищожност. Превратното упражняване на власт също е порок, водещ до законосъобразност като правило, и само ако преследваната цел не може да се постигне посредством никакъв друг акт, посоченият порок поражда нищожност. Унищожаемостта на административния акт се среща преди всичко при нарушение на изискванията за форма на акта, за отпадане на съответната процедура за издаване на акт, при нарушение на материално-правните разпоредби и при несъответствие на акта с целта на закона. Това са и правните основания за оспорване на административен акт пред съда, които ще бъдат разгледани по-долу.

При издаване на оспорения акт са спазени изискванията за форма по чл. 64, ал. 5 от ЗМВР, тъй като в разпореждането са налице изискуемите задължителни реквизити, като в акта се съдържат подробните фактически основания за издаването му, свързани с неправилното поставяне на изкуствените ограничители от жалбоподателя и в нарушение на изискванията на чл.5, ал.2 вр. с т.1, приложение №1 от Наредба № РД-02-20-10/05.07.2012г., като основният довод на административния орган е, че поставените препятствия от типа на процесните, се допускат само в урбанизирана

територия. Жалбоподателят оспорва този извод, като твърди, че територията е урбанизирана, което според него се доказва от доказателствата по делото и в частност от приложената по делото скица от 20.03.2019г., издадена от СГКК-Софийска област за поземлен имот с идентификатор 54287.79.197, собственост на жалбоподателя, с площ 21044 кв.м., находящ се в местността Мандрите-К., [населено място], в която за „трайно предназначение на територията“ е посочено „Урбанизирана“.

Съгласно чл.24а от ЗДвП, за ограничаване на скоростта на движение се използват изкуствени неравности или други средства, които се изграждат или монтират на платното за движение. В съответствие с ал.2 е приета Наредба № РД-02-20-10 от 5 юли 2012 г. за условията за изграждане или монтиране върху платното за движение на изкуствени неравности и на други средства за ограничаване на скоростта на движение и изискванията към тях /Наредбата/.

Съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредба № РД-02-20-10 от 5.07.2012 г.: "Местоположението за изграждане или монтиране върху платното за движение на изкуствени неравности и на други средства за ограничаване на скоростта на движение се определя с проект за организация на движението извън границите на населените места и с генерален план за организация на движението в населени места и селищни образувания в съответствие с изискванията на Наредба № 1 от 2000 г. за организиране на движението по пътищата /ДВ, бр. 13 от 2001 г./". Според чл. 15 от Наредба № 1 от 2001 г. за организиране на движението по пътищата Генералния план за организация на движението се одобрява от кмета на съответната община. В разпоредбата на чл. 3, ал. 2 от Наредба № РД-02-20-10 от 5.07.2012 г. в случаите, когато не са изработени генерални планове или проекти за организация на движението, местоположението на средствата по ал. 1 се определя от собственика на пътя, съответно от администрацията, управляваща пътя, съгласувано със службите, определени от министъра на вътрешните работи, за контрол по спазване на правилата за движение. От анализа на посочените разпоредби следва, че и при двете хипотези компетентен да издаде съответен административен акт за изграждане или монтиране върху платното за движение на изкуствени неравности и на други средства за ограничаване на скоростта на движение на територията на общината е кметът на общината, която е собственик на процесния общински път.

В чл.5, ал.2 от Наредбата, са разграничени в зависимост от скоростта на движение и вида на територията, видовете средства за ограничаване на скоростта на движение, които се разполагат на пътя. В приложение № 1, в т.1 е посочено, че изпъкнали изкуствени напречни неравности от вида на процесните е допустимо да се поставят в урбанизирана територия.

Понятието "урбанизирана територия" е вид територия, според основното предназначение, определено с концепциите и схемите за пространствено развитие и общите устройствени планове. Тази и останалите територии са изброени в чл.7 от ЗУТ. В същата норма е конкретизирано, че урбанизираните територии са населените места и селищните образувания. В § 5, т. 6 ДР на ЗУТ е дадена легална дефиниция на понятието "територия на населеното място", като селищна територия, обхваната от границите му /строителните му граници/, определени с устройствен план, без да се включва землището. На свой ред понятието "землище" е легално дефинирано в § 1, т. 8 от ДР на

ЗАТДРБ, като съвкупност от поземлени имоти, принадлежащи към дадено населено място. Съпоставката на двете правни понятия установява, че урбанизираната територия е по-тясно понятие, тъй като включва само имотите в строителните граници на населените места. Землището на свой ред е по-широко понятие и включва, както урбанизираните, така и останалите територии, между които и земеделските такива. Съвместното разглеждане на разпоредбите показва, че под урбанизираните територии следва да се разбират териториите в строителните граници на населените места или селищните образувания. В тях не се включват земеделските имоти, които са част от землището, но са извън територията на населеното място по смисъла на ЗУТ. Урбанизираната територия е обективно обусловена от строителните граници и не се влияе от предназначението на отделните поземлени имоти.

От анализа на представените доказателства се установява, че е изготвен проект за организация на движението, който съгл. чл.3, ал.1 от наредбата се изисква при определяне на местоположението за изграждане или монтиране върху платното за движение на изкуствени неравности и на други средства за ограничаване на скоростта на движение извън границите на населените места. В границите на населените места местоположението за изграждане и монтиране на изкуствените неравности се определя с генерален план за организация на движението в населени места и селищни образувания.

Ако жалбоподателят твърди, че поставянето на изкуствените неравности е в границите на населено място, т.е. в урбанизирана територия по смисъла на чл.7 ЗУТ, то не е спазена процедурата, предвидена в чл.3 от наредбата за такъв тип територия, а именно наличието на изготвен генерален план за организация на движението в населени места и селищни образувания. При липса на такъв, местоположението на изкуствените неравности се определя със заповед на кмета на съответната община. Безспорно е по делото, което се установи и от експертизата, че няма приет генерален план за конкретното населено място, както и не е издавана такава заповед от кмета на [община], която е собственик на процесния общински път.

Освен изложеното, от съвкупните доказателства по делото се установява, че територията, на която се намира спорния имот не попада в урбанизирана територия по смисъла на чл.7 ЗУТ. Няма спор, че имотът собственост на жалбоподателя, представляващ конна база, се намира в землището на [населено място] и това е отбелязано във всички документи. Имотът е извън строителните граници на селото, като съседните му имоти са със статут на земеделски земи. Съгласно чл.25, ал.1 ЗКИР всеки поземлен имот има трайното предназначение на територията, в границите на която се намира самия имот и в този смисъл е отбелязването върху скицата от 20.03.2019г. Поради изложеното, самото предназначение на имота не може да обуслови урбанизирания характер на територията, включваща и съседните имоти и общинския път, върху който са поставени изпъкналите изкуствени неравности, чието предназначение е да ограничи скоростта на движение по общинския път, който е за обществено ползване. След като имотът не попада в урбанизирана територия, то поставените от жалбоподателя изкуствени напречни неравности върху общинския път са в нарушение на изискването на чл.5, ал.2 от Наредбата, вр. приложение № 1, т.1, регламентиращо, че

такива средства за ограничаване на скоростта на движение / каквито са процесните/ е допустимо да се поставят в урбанизирана територия. Горното доказва непротиворечиво, че в случая са били налице всички материалноправни основания за издаване на процесното разпореждане.

Настоящият състав не констатира при издаване на обжалваното разпореждане да е допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила, същото е издадено след провеждане на регламентираното в специалния закон производство – чл. 64 от ЗМВР. С оглед на изложеното съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл. 64, ал. 5 от ЗМВР и на чл. 59, ал. 2 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт при спазване на процесуалните правила на закона.

Оспореният административен акт съответства и на целта на закона. С разпореденото се постигат целените от законодателя резултати по правомерно осъществяване на охранителната дейност по опазване на обществения ред и осигуряване безопасността на движението, която се реализира от полицейските органи чрез предвидените в ЗМВР и ЗДвП начини. По изложените съображения съдът намира, че оспореното разпореждане е законосъобразно като издадено от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при съобразяване с административно-производствените правила, в съответствие с материалния закон и неговата цел, поради което жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], вх.Д, ет.3, ап.5 с управител Ж. М. К. срещу Разпореждане от 21.01.2020г. на полицейски орган – Г. И. Б. – инспектор в група „Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност“ при сектор ПП – отдел ПП на ОДМВР [населено място], с което на жалбоподателя е разпоредено в едномесечен срок да премахне поставените от дружеството изкуствени ограничители на скоростта върху общински път четвърта категория SFO 3176 I-6/Д. Б.-П.-О./ в участъка на поземлен имот № 079197 от землището на [населено място], собственост на [община].

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

СЪДИЯ: